

* * *

Luni. Security Office. J.T. în fața computerului. Salută, dînd din cap, fără să miște privirea de la ecranul albastru. Întinde dreapta spre sertar, Gașpar vede inelul mare, gros, de argint, pe degetul subțire. Doamna scoate două foi de hîrtie, capsate una de alta. Copia cartolinei, fața și spatele.

„Nu trebuie să le vadă nimeni.“

Privirea fixă pe ecran. Degetele mici alintă clapele, doamna J.T. dă din cap, *bye-bye*, pe cînd.

După prînz, plimbare prin campus. Micul cimitir de pe deal. Gașpar se oprește în fața fiecărei pietre. Irlandezi, italieni, evrei, un portughez, nemți, olandezi. Clanul morților e dezordonat, ca natura însăși. Piatra sveltă, ușor aplecată spre stînga, se numește Sabina. Atît, Sabina-Germany, nicio altă precizare. Numele zădărniceii, ca oricare altul.

Dacă asasinul este perfect, profesorul Gașpar va sfîrși aici, lîngă Sabina, mulțumit de înfrățirea cu exilații.

Biblioteca. Etajul doi, standul de reviste. Apoi, două ore de curs. Calm și sarcastic, ca în zilele de glorie. Seara, la opt, mașina patrului. Ofițerul Garcia, gras, zîmbitor. Va reveni peste două ore. Două ore? Parcă ne-am înțeles... Da, ne-am înțeles, dar doamna Tang crede că așa e mai bine. Noaptea venim la trei ore și nu mai batem la ușă. Nu trageți perdeaua, lăsați lumina aprinsă.

Strangularea invalidului, pe canalul 2. Dezbateră despre viol pe canalul 4. Masacrul din Rwanda pe 9. Monștrii pe 11, vodevilul pe 12, jungla pe 53, meciul de baschet pe 22, împușcăturile pe 43. Înapoi: 53, 2, 22. Realitatea alternativă anulează realitatea.

New York Times. Wednesday, October 12. Marca poștală: *Old Glory*. Steagul american. *For U.S. addressees only*. Ștampila: New York. Da, se poate identifica ștampila, codul poștal. Ofițerul Jimmy Smith Trooper ar fi trebuit să vadă sau chiar a văzut, între timp, ștampila plicului.

Text dactilografiat, adresă scrisă de mână. Litere mari: N seamănă cu W, A e fără linia de unire, ca un acoperiș. Adresa exactă, chiar și numele cabanei pe care nu-l știe nimeni, Boumer House. Colegiul, localitatea, statul, codul poștal. *Dear* – dactilografiat. Pronumele adresantului scris de mână. Toni, Philip, Susan, Norman, Rosalind, Peter, cine-o fi. Cum completezi un formular. Un truc, evident, amenințarea să nu pară individualizată. *Dear Peter...*

Next time I kill you. Sau the next time? Kill you sau I will kill you? Next time! Deci, data viitoare! Fusesse deja, în trecut, o încercare ratată? *A previous try?* Semnătura: D. *Devil? Dummy? Destiny? Deity? Death?* Da, *Death!* Tîrfa ubicuă.

Degeaba trucul. Cartolina nu era adresată lui Larry sau doamnei Tang sau decanului, ci unei ținte vechi și statornice. Lady Death nu-l uitase pe Mynheer. Bilet de amor codificat.

Fragmentul de ziar de pe verso nu-i decît alt truc: derutarea nepricepuților, nu a adresantului.

Mașina. Frîna. Farurile. Nu sînt cîini, nu, patrula Van Nest înlocuiește patrula Garcia.

- Nu vă deranjați, trecem pe aici, la fiecare oră.
- Fiecare oră? Parcă era vorba de două ore.
- Nu ne așteptați, vedeți-vă de somn.
- Nu așteptam. Mă culc tîrziu, oricum. Cît mai tîrziu. Și mă trezesc des, chiar și fără voi.
- Rond de rutină. Vă puteți culca, locul e supravegheat.

Miercuri dimineață. Zi caldă, soare, arome de primăvară. Profesorul pare apatic în convorbirea cu cei doi studenți care îl așteaptă la birou. La ora două, sună ofițerul Patrick Murphy de la FBI. Știe de ofițerul Pereira și de panica din urmă cu doi ani, a aflat de cartolină.

— Ați publicat vreodată ceva despre Rushdie?

— Rushdie? Scriitorul? Condamnatul? Iar intrăm în cărți? De unde pînă unde... Povestea-i absurdă! Vroiam să arunc cartolina, credeți-mă.

— Liniștiți-vă, vorbiți rar, nu înțeleg ce spuneți.

Polițistul Patrick cere o întâlnire. Marțea viitoare. Da, la birou. Clădirea gri, birourile profesorilor, fațada acoperită de iederă.

— Nu-i nevoie de explicații, taie, scurt, Patrick. Găsesc locul. Marți, la 1.30 p.m.

Morocănosul Patrick pare mai interesant decît manieratul Pereira, cu sfaturile sale blînde și stupide.

Gașpar nu mai are chef de cabana solitară. Comandă un taxi, împachetează rapid cîteva lucruri și hîrtii, verifică robinetul, aragazul, trage perdelele. La gară, scrutează atent pasagerii, unul cîte unul.

Orașul din Lună. Biblioteca publică. Enciclopedii și dicționare, poveștile lumii care caută altă lume.

Luni dimineață, în trenul de întoarcere, pasageri banali. Noaptea, pădurea răvășită. Zgomote. Păsări turmentate, sîrmă ghimpată, rutina sentinelor.

Marți, la 1.30 p.m., intră, fără să bată la ușă, un bărbat scund și solid. Buze groase, frunte mică, alură de bătăuș. Păros. Haina cadrilată abia cuprinde trupul. Privire neagră. Cartea de vizită aruncată pe masă : Patrick Murphy, Special Agent. Larry Opt, da, da, Larry Opt.

— Am vorbit la telefon cu Mario. Nu mai lucrează în zona asta. Mi-a povestit asasinarea profesorului Portland, scandalul care a urmat. Și articolul dumitale, alt scandal. Cîți ani avea profesorul?

— Palade era tînăr.

— Palade?

— Aceeași persoană. Și-a schimbat aici numele.

— A, da? Nu, nu el. Mentorul. Celebritatea.

— Cosmin Dima murise cîțiva ani înainte. Avea peste 80 de ani.

— Începem cu recenzia dumitale. Articolul din presă. Fascism, naționalism, chestiile astea. De ce a provocat scandal?

— Amintea lucruri neplăcute.

— Noutăți?

— Nu erau noutăți. Contextul era nou. Post-comunism. Nou început, noi icoane. Confuziile libertății. În Est, ca și printre imigranții de aici.

— Cît de celebru era acest Dima?

— Cît poate fi un om de carte. Nu era vedetă sportivă sau de film, nici vreo curtezană sexy care intră la închisoare pentru două săptămîni fiindcă a condus beată mașina și televiziunea îi plătește un milion pentru interviul despre melancolia în celulă. Un milion! Dima n-a adunat atît din toate cărțile sale, apărute pe toată planeta. Nu, nu, Bătrînul Dima e altceva.

— Naționalist?

— În tinerețe. Poate și după aceea. În țara lui și a mea există un cult în jurul său. E o icoană, cum spuneam.

— De ce-ați scris articolul? De ce acum?

— Apăruse un volum din memoriile sale. Am ezitat, dar am scris. Mi s-a propus recenzia. Am refuzat, apoi am scris.

- Cine v-a propus?
- Un ziarist, prieten cu președintele colegiului.
- Înțeleg. Era bine pentru colegiu.
- Poate. Susținea că e bine pentru mine.
- A fost bine?
- Nu prea.
- Regrețați?
- Nu.
- Colegul Mario spune că n-ați primit amenințări în urma recenziei.
- Ba da. În fosta mea țară, în presa de acolo. Nu mai trăiesc acolo. Au fost și aici, puține, în presa de exil.
- Soția a fost amenințată?
- Soția? Care soție?
- Mă rog, partenera... prietena.
- Partenera? A, *the significant other*, cum se spune. Verișoara mea Lu n-a fost amenințată.
- Deci, amenințări în presă.
- Articole violente, injurii, blesteme. Acolo, departe. Aici, doar în presa de exil.
- Înțeleg că și profesorul Portland... mă rog, Palade, a primit amenințări. De ce? Doar nu scria despre naționalism.
- Ba da. Se disocia de naționaliștii din țara lui Dima și a sa. Publica texte violente contra naționalismului.
- Recenzia dumitale se referea și la el? Fusese un discipol al lui Dima.
- Am scris doar despre memoriile lui Cosmin Dima. Am amintit afilierea lui politică în anii '30.
- A ascuns, a manipulat faptele? Spuneați că nu erau noutăți.
- Informație veche, situație nouă. Post-comunismul anticomunist. Sau anticomunismul de după comunism.

Mai ușor să lupți cu un cadavru... Dima nu discuta secretul. De ce să se confeseze în public? Contează ce faci, nu cine ai fost, nu-i așa? Pragmatism!

— Avea discipoli? Afară de Palade.

— Probabil.

— Discipolii au fost scandalizați de recenzia dumitale?

— Probabil. Nu doar ei. Indignare generală.

— Mario mi-a spus că evitați foștii concetățeni.

— Am trăit între ei. N-au fost doar orori acolo, ci și bucurii. Aici, da, îi evit.

— De ce l-ați contactat pe ofițerul Pereira?

— Colegiul l-a contactat. După asasinarea lui Palade. Președintele nostru era convins că sînt în pericol. Domnul Pereira nu s-a descurcat în încîlceala balcanică. Motivațiile asasinării nu erau clare... Nu-s nici acum.

Trimisul FBI nu notează nimic în carnet. Scrutează doar fața interogatului.

— De ce ar reveni, după doi ani, acel grup?

— Care grup?

— Care v-a amenințat atunci.

— Nu cunosc niciun grup care să mă fi amenințat.

— Ați mai publicat ceva între timp?

— Nu, nimic.

— Cartea poștală pare trimisă de un grup extremist?

— Nu știu.

— Un grup mistic, de pildă? Înțeleg că extremiștii din anii '30 erau mistici, așa spunea Mario. Cei de care era legat Dima erau mistici. Terorism ortodox, nu? Țștia de-aici sînt tot un grup mistic?

— Nu știu. Text ciudat. Poate fi și un truc, să deruteze investigația. Nu știm expeditorul, nu știm nimic. Există, sigur, printre exilați, organizații extremiste, dar nu le știu.